

Arrest

nr. 271 283 van 13 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België een eerste maal binnengekomen op 30 augustus 2014 en heeft een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 september 2014.

Op 26 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-inoverwegingname van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing. Verzoekster keerde hierop terug naar Albanië.

1.2. Op 9 juli 2015 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierop nam de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigeringsbeslissing.

1.3. Op 5 april 2018 diende verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in en haar echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming, maar toen was Luxemburg verantwoordelijk voor de behandeling van hun verzoeken. Hierop diende verzoekster in Luxemburg een verzoek om internationale bescherming in, maar intussen was België verantwoordelijk geworden voor de behandeling van haar verzoek.

1.4. Op 26 april 2021 kwam verzoekster België opnieuw binnen om op 27 april 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in te dienen. Haar echtgenoot diende op dat ogenblik een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 mei 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 2 augustus 2021.

Op 9 september 2021 oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond was. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Durrës en bent u Albanees staatsburger. Op 2 september 2014 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming in België. U verklaarde dat uw echtgenoot F.(...) M.(...) (O.V. xxx) in 2012 naar het Verenigd Koninkrijk vertrok om er te werken. Tijdens zijn verblijf aldaar werd er in uw woning ingebroken en werd er een mes en een briefje achtergelaten waarop de naam L.(...) vermeld stond. U nam contact op met uw echtgenoot die u zei dat hij voor jullie huwelijk in Griekenland een zekere L.(...) had neergestoken. Sinds de inbraak ontving u bijna dagelijks dreigtelefoontjes. Er vond ook nog een tweede inbraak plaats. Naar aanleiding hiervan diende u twee keer tevergeefs bij de politie klacht in. Omdat uw klachten geen resultaat opleverden, besloot u uw echtgenoot in het Verenigd Koninkrijk te vervoegen. Uw smokkelaar behandelde u echter niet correct en u kwam in België terecht. Inzake uw eerste verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, omdat er getwijfeld kon worden aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en omdat u hoe dan ook niet had aangetoond over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië te beschikken. U ging niet in beroep en keerde naar Albanië terug. Op 9 juli 2015 verzocht u een tweede maal om internationale bescherming. Hierin nam de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigeringsbeslissing. Op 5 april 2018 verzocht u een derde maal en uw echtgenoot een eerste maal om internationale bescherming, maar toen was Luxemburg verantwoordelijk voor de behandeling van jullie asielverzoek. Even later verzocht u in Luxemburg om internationale bescherming, maar intussen was België verantwoordelijk geworden voor de behandeling van uw verzoek. U en uw gezin werden naar België overgebracht, waar u en uw echtgenoot op 27 april 2021 respectievelijk een vierde en een tweede verzoek om internationale bescherming indienden. U verwees onder meer naar de door uw echtgenoot ondervonden problemen met de gebroeders K.(...) wiens wraak hij vreesde. Veel details hierover had u niet. Wel was u in het verleden in opdracht van uw echtgenoot één keer op bezoek geweest bij G.(...) D.(...), de moordenaar van V.(...) K.(...), om hem geld te bezorgen. Daarnaast gaf u aan dat u in 2014 tijdens uw poging om naar het Verenigd Koninkrijk te trekken onderweg in een hotel in Gent verkracht werd door N.(...) L.(...), uw smokkelaar en tevens een bekende van uw familie die aan u een soort lening van 3000 euro had toegekend. Uw belager dreigde ermee te zeggen dat u de verkrachting had gewild, indien u deze kenbaar zou maken. Behalve met uw zussen sprak u hierover dan ook uit schrik met niemand, omdat u vreesde dat, indien uw echtgenoot, uw ouders of uw broers dit zouden vernemen, zij u zouden vermoorden omdat ze u de schuld zouden geven van de verkrachting en ze u van ontrouw zouden beschuldigen. Bovendien moet u N.(...) nog steeds een deel van de 3000 euro terugbetalen. Telkens als hij uw familie in Albanië kruist, vraagt hij naar u en naar het geld. U maakte in het verleden soms geld aan uw familie over met de bedoeling dat ze het hem zouden overhandigen. U bent hem nu nog ongeveer 1500 euro verschuldigd. Na de verkrachting had u N.(...) zelf ook nog één keer aan de lijn – toen bedreigde hij u – en, toen u eens in Albanië was, kruiste u hem ook nog één keer. U verklaarde bij terugkeer naar Albanië te vrezen N.(...) tegen te komen en te vrezen dat uw echtgenoot en uw familie de door u ondergane verkrachting zouden te weten komen. U vreesde tevens dat uw kinderen hetzelfde als u zouden meemaken. Ter staving van uw vierde verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort; kopieën van de eerste bladzijde van het paspoort van uw echtgenoot en van

uw kinderen; een foto van uw huwelijksakte; een notariële verklaring d.d. 20 juli 2016 waarbij uw echtgenoot u de toestemming geeft om samen met de kinderen buiten Albanië te reizen; een in het Grieks door uw zus opgemaakte aan u gerichte uitnodiging d.d. 20 juli 2016 om naar Griekenland te komen; de vliegtuigtickets van u en uw kinderen van Athene naar Charleroi, d.d. 4 augustus 2016; jullie door jullie advocate, meester V.(...) H.(...), opgestelde regularisatieaanvraag d.d. 19 oktober 2018 en bewijzen van de betaling die jullie uitvoerden voor deze aanvraag; enkele bewijzen dat u geld overmaakte aan familie in Albanië; en de treintickets van u en uw kinderen van Aarlen naar Brussel d.d. 27 april 2021. Na uw onderhoud liet u op 6 september 2021 nog weten dat u niet alles had kunnen zeggen tijdens uw onderhoud, maar preciseerde u niet wat u niet had kunnen zeggen. U maakte tevens een medisch attest, d.d. 3 september 2021, over opgemaakt door de centrumarts, waarin gesteld wordt dat u aan PTSD lijdt ten gevolge van de door u ondergane verkrachting.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar psychische problemen te hebben en maakte in dit verband een medisch attest over (verklaring DVZ 4e VIB, vraag 12; CGVS, p. 20; p. 23-24). Uit het medisch attest blijkt echter niet op basis van welke diepgaande medische onderzoeken de arts kon besluiten dat u aan PTSD zou lijden, waardoor de waarde van dit attest bijzonder relatief is. Bovendien blijkt uit niets dat de door u beweerde psychische problemen u zouden verhinderd hebben om op coherente wijze verklaringen af te leggen. U bevestigde zelf ook dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Uw wens dat uw echtgenoot niet zou te weten komen wat u op het Commissariaat-generaal bij uw vierde asielerzoek heeft gezegd wordt gerespecteerd (CGVS, p. 15): in zijn asielerdossier is geen enkel inhoudelijk spoor van uw bij uw vierde verzoek afgelegde verklaringen te vinden. In uw mail d.d. 6 september 2021 zei u nog dat u niet alles had kunnen zeggen tijdens uw persoonlijk onderhoud, maar maakte u geenszins duidelijk wat u nog bijkomend wilde vertellen. Nochtans kon redelijkerwijs van u worden verwacht dat, indien u werkelijk nog toevoegingen wilde doen, u schriftelijk duidelijk maakte welke toevoegingen u nog wilde doen. Overigens werd u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud de vraag gesteld of u nog toevoegingen wenste te doen. U maakte van deze gelegenheid geen gebruik om toevoegingen te doen (CGVS, p. 24). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst kan er enigszins getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde verkrachting. U legde immers merkwaardige verklaringen af over (de facebookpagina van) de persoon die u verkracht zou hebben. Gevraagd of u uw verkrachter kon tonen, bevestigde u: hij beschikt immers over een facebookpagina, maar u voegde er onmiddellijk aan toe dat u zijn gezicht niet wilde zien. Erop gewezen dat u in dat geval hem niet kon tonen, zei u dat u toch kon tonen wie het was. Gevraagd hoe u hem kon tonen, aangezien u zijn gezicht niet wilde zien, zei u dat u kon kijken en dat de protection officer u zijn gezicht mocht tonen. Toen u een facebookaccount van ene N.(...) L.(...) werd getoond, bevestigde u aanvankelijk zeker te zijn dat hij uw verkrachter was. Toen u erop gewezen werd dat deze persoon als verblijfplaats Tirana opgaf, terwijl hij volgens u in Nikoliq woonde, zei u toch niet zeker te zijn dat hij het was en voegde u eraan toe dat hij misschien niet goed te zien was op de foto en dat hij misschien veranderd was in die vijf jaar dat u hem niet meer heeft gezien (CGVS, p. 23-24). Nochtans kunnen de aan u getoonde foto's op zijn facebookaccount als erg duidelijk worden beschouwd. Gelet op uw vage en wisselende verklaringen over N.(...) L.(...), kan er aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde verkrachting door iemand die u (goed) heeft gekend (Verklaring DVZ 4e VIB, vraag 12; CGVS, p. 16; p. 22-23) getwijfeld worden.

Hoe dan ook dient er opgemerkt te worden dat u niet aangetoond heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met N.(...) L.(...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië of bij het ontstaan van nieuwe (vooralsnog louter hypothetische) problemen met uw familieleden door het eventuele uitlekken van de door u meegemaakte verkrachting – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië

aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers uw verkrachter nooit aangeklaagd (CGVS, p. 15; p. 18). U deed dit niet omdat u vreesde dat uw belager niet gestraft zou worden en dat u er als 'de slechte' zou uitkomen en vermoord zou worden (CGVS, p. 18). Bovendien had u in het verleden naar aanleiding van de problemen die u in het kader van uw eerste verzoek had verteld al vastgesteld dat de politie voor u niets had gedaan (CGVS, p. 20). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten klacht in te dienen kunnen evenwel niet overtuigen. Naast het feit dat u inzake uw eerste verzoek niet had aangetoond dat de Albanese autoriteiten onwillig of onkundig waren om naar aanleiding van uw toen aangekaarte problemen op te treden, bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen over het slechte functioneren van de Albanese autoriteiten, dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Betreffende de door u aangehaalde vrees voor corruptie – in een andere context, los van deze door u aangehaalde verkrachting, zei u dat jullie beschermingsmogelijkheden konden beïnvloed worden door niet nader omschreven kennissen van de tegenpartij (CGVS, p. 13) – blijkt voorts uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden – uit uw verklaringen blijkt dat, ofschoon u niet tevreden was over het politietoedreden inzake uw problemen die u in het kader van uw eerste asielverzoek aanhaalde, u dergelijke stappen niet heeft gezet (CGVS, p. 6; p. 20) – om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019

werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Betreffende de verwijzing van uw advocate naar de situatie voor Albanese vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld (CGVS, p. 24) kan er nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal weliswaar erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex)-echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschulpdienst actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende de problemen met de K.(...)'s kan er tot slot opgemerkt worden dat er inzake het tweede asielerzoek van uw echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen omdat uw echtgenoot zijn beweerde betrokkenheid bij het conflict met de K.(...)'s niet aangetoond heeft en omdat hij evenmin aangetoond heeft dat jullie in Albanië naar aanleiding van deze door hem beweerde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling kunnen wijzigen, integendeel. Her is immers hoogst opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingszaken met geen woord repte over jullie vrees voor de K.(...)'s (verklaring DVZ 4e VIB, vragen 1 t.e.m. 23). Nochtans beweerde uw echtgenoot dat ook u en uw kinderen de wraak van de K.(...)'s moesten vrezen (CGVS echtgenoot, p. 19; CGVS, p. 14).

Jullie integratie in België, zoals deze omschreven staat in de door u neergelegde regularisatieaanvraag, is een motief dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is voorgaand motief niet relevant.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier immers niet ter discussie. Ook aan uw diverse reisbewegingen de afgelopen jaren doorheen Europa en het feit dat u geld aan uw familie overmaakte – het doel en de door u verklaarde werkelijke bestemming van deze betalingen kan echter niet opgemaakt worden uit de door u neergelegde documenten – wordt niet getwijfeld.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, alsook meent zij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Ter zitting van 2 maart 2022 legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met e-mails *d.d.* 11 september 2021 tussen haarzelf en de commissaris-generaal, alsook met haar advocaat (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Voorgaande opmerkingen

2.3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48, 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de redelijkheids-, de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de redelijkheids-, de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.2. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekster geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend: *“U verklaarde weliswaar psychische problemen te hebben en maakte in dit verband een medisch attest over (verklaring DVZ 4e VIB, vraag 12; CGVS, p. 20; p. 23-24). Uit het medisch attest blijkt echter niet op basis van welke diepgaande medische onderzoeken de arts kon besluiten dat u aan PTSD zou lijden, waardoor de waarde van dit attest bijzonder relatief is. Bovendien blijkt uit niets dat de door u beweerde psychische problemen u zouden verhinderd hebben om op coherente wijze verklaringen af te leggen. U bevestigde zelf ook dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 1). Uw wens dat uw echtgenoot niet zou te weten komen wat u op het*

Commissariaat-generaal bij uw vierde asielverzoek heeft gezegd wordt gerespecteerd (CGVS, p. 15): in zijn asioldossier is geen enkel inhoudelijk spoor van uw bij uw vierde verzoek afgelegde verklaringen te vinden. In uw mail d.d. 6 september 2021 zei u nog dat u niet alles had kunnen zeggen tijdens uw persoonlijk onderhoud, maar maakte u geenszins duidelijk wat u nog bijkomend wilde vertellen. Nochtans kon redelijkerwijs van u worden verwacht dat, indien u werkelijk nog toevoegingen wilde doen, u schriftelijk duidelijk maakte welke toevoegingen u nog wilde doen. Overigens werd u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud de vraag gesteld of u nog toevoegingen wenste te doen. U maakte van deze gelegenheid geen gebruik om toevoegingen te doen (CGVS, p. 24). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan het motief dat nergens uit blijkt dat haar (beweerde) psychische problemen haar zouden verhinderd hebben om op coherente wijze verklaringen af te leggen. Ten onrechte tracht zij, waar zij andermaal verwijst naar haar psychologische problematiek en het medisch attest dat zij voorlegt, te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van haar verzoek om internationale bescherming haar asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit het door verzoekster voorgelegde medisch attest d.d. 3 september 2021 (administratief dossier, map 'Documenten') blijkt niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In het neergelegde attest wordt niet aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt er zich in het verzoekschrift toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychisch moeilijke situatie. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar psychologische situatie en haar "zwakheden".

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de persoonlijke onderhouds van verzoekster op normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS, hebben enig bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Hoewel verzoekster middels haar advocaat op 6 september 2021 een e-mail aan het CGVS liet toekomen waarin zij verklaart dat zij niet alles had kunnen zeggen tijdens haar persoonlijk onderhoud en zij in het verzoekschrift in dit verband hekelt dat het CGVS haar niet heeft uitgenodigd om datgene wat zij nog wilde vertellen schriftelijk over te maken en/of tijdens een persoonlijk onderhoud, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster, noch haar advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud enige toevoeging(en) maakten toen zij hiertoe uitdrukkelijk de kans kregen op het einde van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 24). Bovendien kan met de commissaris-generaal worden opgemerkt dat niets verzoekster verhinderde om de elementen die zij niet uiteen zou hebben kunnen zetten tijdens dat persoonlijk onderhoud in het schrijven aan het CGVS alsnog uiteen te zetten, dan wel om dit in het verzoekschrift te doen. Desalniettemin stelt de Raad vast dat verzoekster dit heeft nagelaten. Het is dan ook niet ernstig de commissaris-generaal te verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die zij niet heeft kunnen uiteenzetten zonder deze elementen op enigerlei wijze te concretiseren en te verduidelijken.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haar hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient met de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.3.3. Rechtsgrond van de bestreden beslissing

Het beroep betreft de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

Albanië werd bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, vastgesteld als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog laat gelden dat het CGVS niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en zij meent dat er dan ook geen aanleiding was om haar verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te verklaren, wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Derhalve staat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure er niet aan in de weg dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen.

2.3.3.4. Voorgaande verzoeken om internationale bescherming

Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 26 september 2014 de beslissing nam tot niet-inoverwegingname van verzoeksters verzoek om internationale bescherming omdat getwijfeld kon worden aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas als zou er in haar woning zijn ingebroken en zij vervolgens dagelijks zou zijn opgebeld omwille van het feit dat haar echtgenoot, die zich op dat ogenblik in het Verenigd Koninkrijk bevond, L. zou hebben neergestoken. Verder werd geoordeeld dat verzoekster hoe dan ook niet had aangetoond over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië te beschikken. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing en keerde terug naar Albanië.

Op 9 juli 2015 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierop nam de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigeringsbeslissing.

Op 5 april 2018 diende verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in en haar echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming, maar toen was Luxemburg verantwoordelijk voor de behandeling van hun verzoeken. Hierop diende verzoekster in Luxemburg een verzoek om internationale bescherming in, maar intussen was België verantwoordelijk geworden voor de behandeling van haar verzoek.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In het kader van haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming verwijst verzoekster enerzijds naar de problemen van haar echtgenoot met de familie K. wiens wraak hij vreesde en anderzijds naar het feit dat zij in 2014 verkracht werd door N. L., haar smokkelaar die tevens een bekende is van haar familie en die haar een soort van lening van 3000 euro had toegekend. Verzoekster verklaart in dit verband bij terugkeer naar Albanië te vrezen N. tegen te komen en te vrezen dat haar echtgenoot en haar familie de ondergane verkrachting (die zij voor hen verborgen houdt) te weten zouden komen, alsook dat haar kinderen hetzelfde zouden meemaken.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt het verzoek van verzoekster kennelijk ongegrond verklaard omdat:

(i) er kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde verkrachting daar zij merkwaardige verklaringen aflegt over (de Facebookpagina van) de persoon die haar verkracht zou hebben;

(ii) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met N. L. – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië en/of bij het ontstaan van nieuwe (vooralsnog louter hypothetische) problemen met haar familieleden door het eventuele uitlekken van de door haar meegemaakte verkrachting – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten nu zij haar verkrachter nooit heeft aangeklaagd, haar rechtvaardigingsgronden hiertoe niet kunnen overtuigen en de bedoeling van een klacht er net uit bestaat om bescherming te krijgen tegen haar belager(s) en eventuele verdere problemen die zij zou kunnen kennen door deze personen; uit de beschikbare informatie blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen en, hoewel hervormingen nog steeds nodig zijn, blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen; hierbij moet worden aangestipt dat de bescherming die de nationale autoriteiten bieden daadwerkelijk, maar niet absoluut moet zijn.

(iii) wat betreft haar aangehaalde vrees voor corruptie blijkt voorts uit de beschikbare informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er verschillende stappen kunnen worden ondernomen en uit haar verklaringen blijkt dat zij dergelijke stappen niet heeft ondernomen;

(iv) betreffende de verwijzing van verzoeksters advocaat naar de situatie voor Albanese vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld moet worden opgemerkt dat de commissaris-generaal weliswaar erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is maar uit beschikbare informatie volgt dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte is voor verbetering, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden; uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van

huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau '*child protection units*' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een NGO;

(v) gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en verzoekster niet alle redelijk van haar te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en bijgevolg onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was;

(vi) betreffende de problemen met de K.'s kan er worden opgemerkt dat er inzake het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeksters echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen omdat haar echtgenoot zijn beweerde betrokkenheid bij het conflict met de K.'s niet aantoonde en omdat hij evenmin aantoonde dat zij in Albanië naar aanleiding van deze door hem beweerde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. Verzoekster bracht geen elementen aan om deze beoordeling te kunnen wijzigen. Integendeel doet de vaststelling dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over hun vrees voor de K.'s, verder afbreuk aan de voorgehouden vrees;

(vii) de integratie van verzoekster en haar familie in België is een motief dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming;

(viii) de overige documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Onderzoek

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de onaannemelijkheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

“Vooreerst kan er enigszins getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde verkrachting. U legde immers merkwaardige verklaringen af over (de facebookpagina van) de persoon die u verkracht zou hebben. Gevraagd of u uw verkrachter kon tonen, bevestigde u: hij beschikt immers over een facebookpagina, maar u voegde er onmiddellijk aan toe dat u zijn gezicht niet wilde zien. Erop gewezen dat u in dat geval hem niet kon tonen, zei u dat u toch kon tonen wie het was. Gevraagd hoe u hem kon tonen, aangezien u zijn gezicht niet wilde zien, zei u dat u kon kijken en dat de protection officer u zijn gezicht mocht tonen. Toen u een facebookaccount van ene N.(...) L.(...) werd getoond, bevestigde u aanvankelijk zeker te zijn dat hij uw verkrachter was. Toen u erop gewezen werd dat deze persoon als verblijfplaats Tirana opgaf, terwijl hij volgens u in Nikoliq woonde, zei u toch niet zeker te zijn dat hij het was en voegde u eraan toe dat hij misschien niet goed te zien was op de foto en dat hij misschien veranderd was in die vijf jaar dat u hem niet meer heeft gezien (CGVS, p. 23-24). Nochtans kunnen de aan u getoonde foto's op zijn facebookaccount als erg duidelijk worden beschouwd. Gelet op uw vage en wisselende verklaringen over N.(...), kan er aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde verkrachting door iemand die u (goed) heeft gekend (Verklaring DVZ 4e VIB, vraag 12; CGVS, p. 16; p. 22-23) getwijfeld worden.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat het voor haar niet evident is om op basis van een foto van een Facebookaccount die haar getoond werd met zekerheid te stellen dat het inderdaad gaat om de persoon die haar vele jaren geleden verkrachtte. Zij hekelt voorts dat de *protection officer* er klaarblijkelijk vanuit gaat dat er slechts één N. L. is en dat deze over een Facebookprofiel beschikt dat werd gevonden. Verzoekster meent dan ook dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd. De Raad merkt in dit verband op dat van verzoekster, die zelf verklaart dat N. L. meermaals via Facebook contact met haar heeft proberen opnemen (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ DVZ d.d. 12 mei 2021 (hierna: verklaring volgend verzoek), vraag 19) en die tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd werd met een Facebookpagina van een zekere N. L. (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 24), redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij toch met enige zekerheid zou kunnen duiden of het getoonde Facebookprofiel toebehoorde aan de persoon die haar in 2014 verkracht zou hebben, *quod non*. En dit daargelaten het feit dat de naam in de notities van het persoonlijk onderhoud licht anders zou zijn genoteerd als M. L. (administratief dossier, CGVS, p. 16). Bovendien werd tijdens haar verklaringen volgend verzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk N. L. genoteerd (zie administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’, vraag 19). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat de *protection officer* zich terdege bewust was van het feit dat er meerdere profielen terug te vinden waren op de naam L. en is dit net de reden dat verzoekster gevraagd werd om te bevestigen of dit dezelfde persoon betrof als deze die haar in 2014 zou hebben verkracht (administratief dossier, CGVS, p. 24). De vaststelling dat verzoekster eerst met zekerheid bevestigt dat dit het geval is om vervolgens, geconfronteerd met het feit dat op diens Facebookpagina een andere woonplaats vermeld staat dan degene die verzoekster verklaart, op haar verklaringen terug te komen en te beginnen twijfelen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde verkrachting door deze persoon.

2.3.5.3. Hoe dan ook dient met de commissaris-generaal worden vastgesteld als volgt:

“Hoe dan ook dient er opgemerkt te worden dat u niet aangetoond heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met N.(...) L.(...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië of bij het ontstaan van nieuwe (vooralsnog louter hypothetische) problemen met uw familieleden door het eventuele uitlekken van de door u meegemaakte verkrachting – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers uw verkrachter nooit aangeklaagd (CGVS, p. 15; p. 18). U deed dit niet omdat u vreesde dat uw belager niet gestraft zou worden en dat u er als ‘de slechte’ zou uitkomen en vermoord zou worden (CGVS, p. 18). Bovendien had u in het verleden naar aanleiding van de problemen die u in het kader van uw eerste verzoek had verteld al vastgesteld dat de politie voor u niets had gedaan (CGVS, p. 20). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten klacht in te dienen kunnen evenwel niet overtuigen. Naast het feit dat u inzake uw eerste verzoek niet had aangetoond dat de Albanese autoriteiten onwillig of onkundig waren om naar aanleiding van uw toen aangekaarte problemen op te treden, bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den)

kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen over het slechte functioneren van de Albanese autoriteiten, dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Betreffende de door u aangehaalde vrees voor corruptie – in een andere context, los van deze door u aangehaalde verkrachting, zei u dat jullie beschermingsmogelijkheden konden beïnvloed worden door niet nader omschreven kennissen van de tegenpartij (CGVS, p. 13) – blijkt voorts uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden – uit uw verklaringen blijkt dat, ofschoon u niet tevreden was over het politietoedreden inzake uw problemen die u in het kader van uw eerste asielverzoek aanhaalde, u dergelijke stappen niet heeft gezet (CGVS, p. 6; p. 20) – om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Betreffende de verwijzing van uw advocate naar de situatie voor Albanese vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld (CGVS, p. 24) kan er nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal weliswaar erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

In zoverre verzoekster hekelt dat er geen rekening werd gehouden met de psychologische gevolgen en het trauma die voortvloeien uit de verkrachting, dient te worden herhaald dat een centrumarts, psycholoog of psychiater vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt, maar bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat uit het attest niet kan blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om omtrent de verkrachting te praten in een vertrouwelijke omgeving, hetgeen ook blijkt uit het feit dat zij hieromtrent tijdens haar persoonlijke onderhoud wel degelijk verklaringen heeft afgelegd.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat, zelfs mocht verzoekster in staat zijn geweest om een klacht in te dienen, zij geen bescherming kan krijgen van haar nationale autoriteiten nu zij in het verleden al bescherming vroeg en niet verkreeg, herhaalt verzoekster eerder afgelegde verklaringen die niet als verantwoording konden worden aanvaard voor het haar nalaten een klacht in te dienen tegen

haar verkrachter, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer is en waarmee zij niet vermog afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster vervolgt dat zij, indien zij bescherming wenst, naar buiten zal moeten komen met de gebeurtenissen. Zij vreest dat zij ten gevolge daarvan vermoord zal worden door haar man, dan wel slachtoffer dreigt te worden van huiselijk geweld en verstoting riskeert van haar familie en vriendenkring. In dit verband merkt verzoekster op dat zij enkel haar twee zussen op de hoogte durfde te brengen van de verkrachting. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar verklaringen (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 19) en ook in het verzoekschrift aangeeft dat enkel haar zussen op de hoogte zijn van de verkrachting en dient erop gewezen dat verzoeksters asielsdossier vertrouwelijk werd behandeld en op haar vraag ook afzonderlijk werd behandeld van haar man. Verzoekster toont verder niet *in concreto* aan dat haar man of haar familieleden op de hoogte zouden komen, mocht zij in Albanië een beroep doen op de aldaar aanwezige autoriteiten met betrekking tot de door haar voorgehouden verkrachting. In dit verband kan er nog op worden gewezen dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud, wanneer gepeild waarom zij geen klacht heeft ingediend tegen haar verkrachter, niet verwijst naar een eventuele vrees dat iemand op de hoogte zou raken van deze gebeurtenis, enkel dat uiteindelijk altijd de vrouw de schuld krijgt (administratief dossier, CGVS, p. 18 en 20). Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat verzoeksters vrees dat haar man en/of familie (behoudens haar zussen) en vriendenkring op de hoogte zouden komen van de verkrachting als zij een klacht zou indienen en haar vervolgens zouden vermoorden of verstoten, louter hypothetisch is. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Waar verzoekster opmerkt dat het CGVS met de COI Focus van juni 2020 niet verwijst naar pertinente en actuele informatie nu de daarin vermelde referenties op vlak van bescherming tegen huiselijk geweld dateren van 2019 en geen onderzoek is gedaan naar het risico op feminicide, dient te worden vastgesteld dat verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het uiten van kritiek op de analyse van de commissaris-generaal, doch dat zij hiermee niet aantoonst dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund voor voormelde analyse niet correct of niet langer actueel zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. Verzoekster brengt immers overigens zelf geen enkele informatie bij om haar bewering te staven als zou de situatie op vlak van bescherming tegen huiselijk geweld thans gewijzigd zijn.

Voor het overige spreekt verzoekster de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen geen dienstig verweer uitmaakt en waarmee zij niet vermog hoger aangehaalde terechte vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.5.4. In zoverre verzoekster zich beroept op de door haar echtgenoot ondervonden problemen met de gebroeders K. – zoals dit ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud en het interview en de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeksters echtgenoot (administratief dossier, map 'Landeninformatie') en zich ten deze einde op dezelfde middelen beroept als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, kan dienstig worden verwezen naar 's Raads arrest nr. 271 279 van 13 april 2022, waarin wordt geoordeeld als volgt:

"2.3.5. Onderzoek

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker, gelet op hetgeen volgt, in casu geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote

beweringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.5.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk verwickeld is in een "bloedwraak" met de familie K. Diverse onaannemelijkheden, ongeloofwaardigheden en zelfs tegenstrijdigheden in zijn verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband.

Zo is het allerminst duidelijk waarom verzoeker precies geïnterviewd zou worden door de broers K., nu uit zijn verklaringen naar voren komt dat de problemen zich situeerden op het niveau van de relatie tussen de broers K. en E. D., een vriend van verzoeker.

Zo verklaart hij vooreerst dat twee van de gebroeders K. smokkelaars waren en dat zij, geconfronteerd met E. D. die verzoeker en zijn familie zou overzetten van Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk, gesteld zouden hebben dat zij een bepaalde parking in handen hadden (administratief dossier, CGVS, p. 10). De broers V. en R. K. zouden van verzoeker vervolgens hebben geëist dat hij hen zou betalen voor de tocht. Verzoeker verklaart dat hij dit heeft geweigerd en dat dit scenario zich enkele keren herhaald heeft waarbij hij met de broers K. ruzie maakte. Het lukte uiteindelijk niet om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, zodat verzoeker besloot om naar België te reizen (administratief dossier, CGVS, p. 10-11), hetgeen toch een einde lijkt te betekenen aan zijn persoonlijk voorgehouden problemen met de broers K.

Volgens verzoeker zouden de broers V. en R. K. in augustus 2014 zijn vriend E. D. evenwel hebben ontvoerd omdat ze niet langer konden dulden dat E. D. in dezelfde regio en in hetzelfde land als zij als smokkelaar actief was (administratief dossier, CGVS, p. 10). Verzoeker verklaart dat hij telefonisch werd ingelicht over deze ontvoering van E. D. door E. B. (alias Kr. B.) en dat hij hierop samen met E. B. besloot om E. D. te gaan bevrijden in Boulogne-sur-Mer. De verklaringen van verzoeker in dit verband kunnen echter niet overtuigen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over de relatie tussen E. D. en de broers K. en dat dit verder afbreuk doet aan zijn bewering als zou hij de spil zijn geworden van de concurrentie tussen deze smokkelaars. Zo verklaart verzoeker immers in eerste instantie dat E. D. samenwerkte met meneer V. K. (administratief dossier, CGVS, p. 10) om wat later tijdens het persoonlijk onderhoud dan weer uitdrukkelijk aan te geven dat E. D. en V. en R. K. concurrenten zijn (administratief dossier, CGVS, p. 13). Verder dient erop gewezen dat de geschetste gang van zaken van hoe zij E. D. zouden hebben opgespoord – zij wisten niet waar hij werd vastgehouden, maar wisten dan na een dag te hebben rondgereisd en te hebben gekeken plots wel waar hij zich zou hebben bevonden (administratief dossier, CGVS, p. 10 en 14) –, niet aannemelijk overkomt. Dat verzoeker twee dagen na de bevrijding van E. D. samen met die E. D. en E. B. naar een discotheek zou zijn afgezakt in de stad waar ze hem zouden hebben bevrijd, ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Te meer nu verzoeker aangeeft dat zij daar op V. en R. K. zouden zijn gestoten die vergezeld waren van vijf andere jongeren, doch waarbij V. K. enkel verzoeker zou hebben bedreigd (ibid.). Het valt naar het oordeel van de Raad niet in te zien, rekening houdend met de door verzoeker geschetste context van conflict tussen twee smokkelnetwerken, waarom enkel verzoeker zou worden geïnterviewd die niets te maken heeft met mensensmokkel.

Verzoeker vervolgt dat hij uit vrees naar Albanië te worden teruggestuurd besloot om geen klacht in te dienen voor deze bedreigingen, maar dat hij wel naar Rotterdam vertrok. In die periode kregen E. D. en E. B. het volgens verzoeker opnieuw aan de stok met V. en R. K. Hun jongste broer bedreigde ook E. D.'s vader in Albanië. Zo'n drietal maanden na de problemen op de parking in Calais besloot verzoeker naar Albanië terug te keren. In diezelfde periode werd E. D.'s moeder ziek waardoor hij ook naar Albanië moest terugkeren. Een week later zou de familie K. door hebben gehad dat verzoeker in Albanië was. Verzoeker zou hierop telefonisch door R. K. zijn bedreigd. Eind 2014 verliet verzoeker daarom Albanië opnieuw en reisde hij naar Rotterdam. Tijdens zijn verdere verblijf in Albanië zou E. D. slaag hebben gekregen van de drie broers K., die hem vroegen waar verzoeker was en zeiden dat ze met verzoeker wilden afrekenen. In 2015 zou verzoeker vervolgens vanuit Denemarken gerepatriëerd zijn naar Albanië waar hij in totaal zo een twee à drie maanden verbleef (administratief dossier, CGVS, p. 10-11). Ook in dit verband is het opmerkelijk dat de familie K., die initieel toch een probleem leek te hebben met E. D., enkel verzoeker zouden hebben willen bedreigen via E. D., doch hem vervolgens met rust zouden hebben gelaten in de periode dat hij in Albanië verbleef. Deze vaststelling ondermijnt opnieuw de door hem voorgehouden gang van zaken.

Verzoeker vervolgt in zijn verklaringen dat het conflict in Albanië tussen E. D. en V. en R. K. intussen tot een dramatische escalatie was gekomen. E. D. werd door de K.'s met een baseball bedreigd, hij had zich verdedigd, en hierbij V. vermoord en R.(...) zwaar verwond. Na de schietpartij kwam E. D.'s vader ter plaatse. Hij gooide E. D.'s wapen in het kanaal en samen met E. B. brachten ze E. D. weg, waarop hij onderdook. E. D.'s vader werd daarna aangehouden door de politie. Omdat verzoeker E. D. als een broer beschouwde, stuurde verzoeker zijn moeder geld op om hem te helpen documenten te verzamelen om Albanië te kunnen verlaten. Een maand na de moordpartij werd E. D. evenwel toch opgepakt. De jongste K. meende intussen dat, doordat verzoeker betrokken was bij de ruzie op de parking in Calais, hij de oorzaak was van alle problemen, met name de dood van zijn ene broer en de invaliditeit van zijn andere broer, en bovendien wist hij dat verzoeker de enige persoon was die E. D. en zijn familie (financieel) ondersteunde. Hij wilde zich daarom op verzoeker wreken. Dit vernam verzoeker via telefonische dreigberichten van Er. Hij dreigde ermee verzoeker te vermoorden, zijn echtgenote en kinderen te ontvoeren en zijn dochter in de prostitutie te steken. Verzoeker stuurde zijn oom daarom in de loop van 2015 of 2016 naar de familie K. om te bemiddelen, maar de bemiddelingspoging werd door hen afgewezen (administratief dossier, CGVS, p. 10-15).

De Raad treedt de commissaris-generaal in dit verband bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt:

“Vooreerst sloop er in uw opeenvolgende verklaringen over de K.(...)'s een aanzienlijke tegenstrijdigheid. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat de twee smokkelaars met wie u in Frankrijk problemen had de broers Er.(...) en R.(...) K.(...) waren. Over V.(...) sprak u niet. R.(...) werd door E.(...) alias G.(...) doodgeschoten; Er.(...) werd door hem verwond (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 16). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat het V.(...) was die vermoord werd; R.(...) werd verwond. U zei tevens dat Er.(...), die u nooit ontmoet heeft, geen smokelaar was (CGVS, p. 11; CGVS, p. 13; mail d.d. 6 september 2021). Hiermee geconfronteerd, erkende u dat u het op de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk fout gezegd had, beweerde u dat u het op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk over V.(...) had gehad en insinueerde u een misverstand met de tolk (CGVS, p. 20). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten kan echter niet als afdoende uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheden worden beschouwd. Bovendien heeft u een eventueel misverstand met de tolk niet aangetoond. Bij het begin van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal had u immers uitdrukkelijk aangegeven dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. U had er dan ook geen opmerkingen over (CGVS, p. 3). Bovendien werd het verslag van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken u voorgelezen waarna u het gehoorverslag aanvaardde. Gelet op deze vaststellingen heeft u uw beweerde betrokkenheid bij het conflict tussen de K.(...)'s enerzijds en E.(...) alias G.(...) anderzijds niet aangetoond. Immers, indien u werkelijk betrokken was geweest, kan immers in alle redelijkheid aangenomen worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal gelijklopende verklaringen over het verloop van het conflict tussen G.(...) en de K.(...)'s had afgelegd.” Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij niet zelf “betrokken” was bij het conflict tussen de broers K. en zijn vriend E., alias G. -, dat hij nooit rechtstreeks bedreigingen heeft gekregen, maar dat hij enkel de aanleiding was van het conflict tussen beide partijen. De Raad wijst erop dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de familie K., hetgeen hij ook in het verzoekschrift bevestigt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen informeert en coherente, correcte en gedetailleerde verklaringen in dit verband weet af te leggen, quod non.

Verder dient te worden herhaald dat het, gelet op het voorgaande, allerminst geloofwaardig is dat verzoeker precies gevisieerd zou worden door de familie K. Door in het verzoekschrift te benadrukken dat hij E. B. als zijn broer beschouwt, brengt verzoeker geen valabel argument bij om te verklaren dat de kern van de geschetste problematiek zich situeert tussen E. B. en de familie K. Gelet op de vele onaannemelijkheden, ongeloofwaardigheden en zelfs tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, slaagt verzoeker er dan ook niet in om zijn beweerde problemen met de familie K. aannemelijk te maken.

2.3.5.3. Hoe dan ook dient met de commissaris-generaal worden vastgesteld als volgt:

“Zelfs al had u uw betrokkenheid bij dit conflict aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog dient er opgemerkt te worden dat u niet aangetoond heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U

verklaarde immers naar aanleiding van uw beweerde problemen met de K.(...)'s nooit klacht te hebben ingediend. U deed dit niet omdat u geen vertrouwen heeft in de Albanese autoriteiten. Zo is een oom van de K.(...)'s rechter die hen kan beschermen. Bovendien kan men met geld alles regelen in Albanië. Uw echtgenote had bovendien in het verleden, i.e. voor haar eerste asielverzoek, reeds tevergeefs klacht bij de politie ingediend. Tot slot stipte u aan dat u geen klacht had willen indienen om uw situatie niet te verergeren (CGVS, p. 17-18). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten klacht in te dienen kunnen evenwel niet overtuigen. Naast het feit dat uw echtgenote inzake haar eerste verzoek niet had aangetoond dat de Albanese autoriteiten onwillig of onkundig waren om naar aanleiding van haar toen aangekaarte problemen op te treden, bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen over het slechte functioneren van de Albanese autoriteiten, dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Betreffende de door u aangehaalde vrees voor corruptie – met geld kan men alles doen en een oom van de K.(...)'s zou uw beschermingsmogelijkheden kunnen beïnvloeden – blijkt voorts uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden – uit uw verklaringen blijkt dat, ofschoon uw echtgenote niet tevreden was over het politieoptreden inzake haar problemen die ze in het kader van haar eerste asielverzoek aanhaalde, ze dergelijke stappen, behalve het sturen van een e-mail naar de eerste minister, niet heeft gezet (CGVS, p. 18) – om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde

afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal hem verwijt dat hij geen klacht heeft neergelegd bij de autoriteiten. Hij wijst er in dit verband op dat zijn echtgenote wel degelijk heeft geprobeerd een klacht in te dienen toen zij bedreigd werd en er bij hen werd ingebroken maar dat zij niet geholpen werd. Verzoeker vervolgt dat er het probleem is van de banden van de familie K. met de autoriteiten, hetgeen ook werd bevestigd door zijn echtgenote in haar verklaringen en voert aan dat het "een schrale troost" zal zijn dat de moord op hem zou worden onderzocht aangezien hij er dan al slachtoffer van zal zijn geworden. Met deze argumentatie in het verzoekschrift herhaalt verzoeker eerder afgelegde verklaringen die niet als verschoning konden worden aanvaard om zijn nalaten om een klacht in te dienen naar aanleiding van zijn vermeende problemen met de familie K. te verschonen, uit hij blote beweringen en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer is en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker nog benadrukt dat er wat betreft de bloedwraak een poging tot bemiddeling is gevoerd, hetgeen de geëigende weg is in geval van bloedwraak, moet worden vastgesteld dat – nog daargelaten de vraag of er in casu sprake is van bloedwraak nu verzoeker geen familieband vertoont met E. D. (alias G. D.) – verzoeker aangeeft dat deze bemiddeling is mislukt omdat Er. K. "de wet van Kanun" niet zou respecteren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 15), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich in dit geval tot de autoriteiten zou wenden teneinde bescherming te pogen te verkrijgen, hetgeen hij echter heeft nagelaten. Door te verwijzen naar het bestaan van de Kanun in het verzoekschrift, brengt verzoeker dan ook geen valabel argument bij om zijn nalaten te verschonen om nationale bescherming te verkrijgen voor zijn beweerde problemen met de familie K.

Waar verzoeker opmerkt dat de informatie waarnaar het CGVS verwijst oud is, daar de COI Focus immers dateert van juni 2020 en het hoofdstuk over de bloedwraak informatie bevat van 2019, dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het uiten van kritiek op de analyse van de commissaris-generaal, doch dat hij hiermee niet aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund voor voormelde analyse niet correct of niet langer actueel zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. Verzoeker brengt immers overigens zelf geen enkele informatie bij om zijn bewering te staven als zou de situatie op vlak van nationale beschermingsmechanismen en/of bloedwraak thans gewijzigd zijn.

2.3.5.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Zo staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat, zoals deze uit de kopie van uw paspoort en uit de foto van uw huwelijksakte blijken, wordt niet getwijfeld. Ook uw detentie in Denemarken ten gevolge van uw illegaal verblijf, uw asielverzoek in Luxemburg, jullie verblijf in

Fauvillers, de toestemming die u aan uw echtgenote en kinderen gaf om buiten Albanië te reizen, de vriendschap tussen u en E.(...) alias G.(...) Daci, het conflict tussen E.(...) en de K.(...)’s waarbij V.(...) K.(...) door E.(...) werd vermoord en het bezoek van uw echtgenote aan E.(...) in de gevangenis staan niet ter discussie. De documenten die dit alles aantonen doen echter niet de minste afbreuk aan de vaststelling dat u noch uw betrokkenheid in het conflict tussen E.(...) en de K.(...)’s noch uw gebrekkige beschermingsmogelijkheden in Albanië heeft aangetoond. Volledigheidshalve kan, betreffende uw kritiek op de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud, nog opgemerkt worden dat u de notities van het persoonlijk onderhoud heeft gekregen en dat u geen inhoudelijke opmerkingen had op de inhoud ervan. Immers, tijdens uw persoonlijk onderhoud had u, net zoals u in uw mail aanstipte, reeds duidelijk gemaakt dat u Er.(...) K.(...) niet had ontmoet en had u eveneens aangegeven dat V.(...) in Albanië was gedood.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.11. *Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.*

Verder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden overwogen dat de vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, verklaring volgend verzoek) geen enkele melding maakte van hun vrees voor de familie K. eens te meer een indicatie vormt voor de ongeloofwaardigheid van deze beweerde problemen. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift beargumenteert dat zij werd gevraagd om over haar *eigen* problemen te vertellen en zij als vrouw volgens de Kanun in principe gevrijwaard blijft, doch haar echtgenoot vreest dat zij alsnog gevaar kan lopen omdat de familie K. de Kanun eerder vrij interpreteert, moet er vooreerst op worden gewezen dat verzoekster bijgevolg zelf in het verzoekschrift aangeeft dat de problematiek met de familie K. (en de vrees die haar echtgenoot hiervoor ook in haar hoofde inschat) wel degelijk een reden zou vormen waardoor zij haar land van herkomst is ontvlucht dan wel dat zij zou er niet naar zou kunnen terugkeren. Bovendien dient benadrukt dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem/haar wordt verwacht dat hij/zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn/haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn/haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn/haar vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas zou hebben vermeld, *quod non in casu*. Ook het gegeven dat verzoekster, die geruime tijd gescheiden van haar echtgenoot leefde, door hem niet op de hoogte werd gehouden van alle gevolgen, kan niet overtuigen. Verzoekster geeft in het verzoekschrift immers zelf even later ook aan dat zij wel degelijk op de hoogte was in de mate van het nodige omtrent de problematiek met K., zodat dan ook redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij dit element zou hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken. De vaststelling dat verzoekster de beweerde problemen van haar echtgenoot met de gebroeders K. echter geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan.

2.3.5.5. Verder considereert de commissaris-generaal terecht: *“Jullie integratie in België, zoals deze omschreven staat in de door u neergelegde regularisatieaanvraag, is een motief dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is voorgaand motief niet relevant.”* Verzoekster lijkt dit te bevestigen waar zij in het verzoekschrift aanvoert dat dit deel van de motivering geen betrekking heeft op het risico in geval van terugkeer.

2.3.5.6. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Zo staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier immers niet ter discussie. Ook aan uw diverse reisbewegingen de afgelopen jaren doorheen Europa en het feit dat u geld aan uw familie overmaakte – het doel en de door u verklaarde werkelijke

bestemming van deze betalingen kan echter niet opgemaakt worden uit de door u neergelegde documenten – wordt niet getwijfeld.”

Waar verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat er onterecht wordt getwijfeld aan het doel en de bestemming van haar betalingen en zij opmerkt dat haar verklaringen eenduidig zijn, spreekt zij de commissaris-generaal opnieuw tegen en bekritiseert zij de conclusies door de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing.

De e-mail van verzoekster aan het CGVS op 11 september 2021, dewelke ook aan haar advocaat lijkt te zijn toegestuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 7), betreft een e-mail waarin zij haar ongenoegen uit met betrekking tot de bestreden beslissing, waarin zij haar relaas opnieuw onderstreept en waarbij zij oproept om haar bij eventuele vragen te mailen of opnieuw te horen. Dit betreft bijgevolg een persoonlijke getuigenis van verzoekster en kan geen ander licht werpen op het voorgaande.

2.3.5.7. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde onaannemelijkheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET